

Дата прийняття:	21/02/2019
Дата набуття статусу остаточного:	21/05/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF MAMMADOV AND OTHERS v. AZERBAIJAN</u> <i>(Application no. 35432/07)</i>
Зміст:	Справа стосувалася заявника, який був лінгвістом і спеціалізувався на талишській мові. Він також працював головним редактором

двомовної азербайджано-талишської газети «Tolishi-Sado», в якій регулярно публікував статті. Заявник скаржився на незаконне затримання і жорстоке поводження офіцерів Міністерства національної безпеки (у 2007 році), а також на його подальше досудове ув'язнення. Він помер під час ув'язнення у 2009 році, а його дружина і син продовжували участь у розгляді його справи, подавши ще одну скаргу щодо його смерті. Син помер у 2011 році, а мати продовжила участь у судовому розгляді.

Співробітники Міністерства національної безпеки заарештували заявника 2 лютого 2007 року для допиту про ймовірну співпрацю з іранською розвідкою. Жодних документів йому вручено не було. Заявника неодноразово били та кували, змушуючи дати показання. Після спливу 24 годин з моменту затримання заявника звільнили, без жодних підтверджуючих затримання документів його просто залишили біля станції метро. Відразу після звільнення до нього підійшов поліцейський і заарештував за нібито відмову заявника пред'явити документи, що посвідчували його особу.

Того ж дня суд визнав заявника винним у невиконанні законного наказу працівника поліції і призначив покарання у вигляді 15 днів адміністративного арешту. Факт наявності у заявника синців та необхідності його медичного огляду суд не взяв до уваги. Незадовго до завершення відбуття покарання заявникові було пред'явлено обвинувачення у державній зраді, на підставі чого надалі було обрано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою. Суди неодноразово продовжували найсуворіший вид запобіжного заходу, аргументуючи це ступенем тяжкості злочину, у вчиненні якого підозрювався заявник, та метою запобігти спробі переховуватись від відповідальності, не беручи при цьому до уваги вік заявника, незадовільний стан здоров'я, у зв'язку з яким йому потрібно було щодня приймати ліки. У червні 2008 року заявника було визнано винним у вчиненні державної зради та призначено покарання у вигляді 10 років позбавлення волі. Тим часом сам заявник, його адвокат та члени родини неодноразово зверталися до органів влади та судів зі скаргами на незаконне затримання та жорстоке поводження із заявником. Дружина заявника і адвокат просили провести медичне обстеження після того, як побачили, що під час адміністративного слухання 3 лютого 2007 року заявник мав синці на руках. Родина заявника та його адвокат неодноразово намагалися з'ясувати місцезнаходження тримання під вартою заявника після його адміністративного арешту, направляючи листи і заяви правоохоронним органам та судам, але безуспішно. Сам заявник неодноразово стверджував, що йому не було надано

	<p>жодного документа, який би стосувався його затримання або підтверджував, що він був підданий жорстокому поводженню протягом цього часу. За його словами, катування було продовжено під час адміністративного арешту, коли його відвезли до приміщення Міністерства національної безпеки. Заявник стверджував, що працівники Міністерства національної безпеки затискали пальці, били в грудну клітку, поранили в плече, піддали його нічним допитам, заявляючи, що вони також затримали членів його родини. Він також стверджував, що йому не дозволяли користуватися туалетом під час допиту. Заявника не було забезпечено медичною допомогою, незважаючи на наявність у нього серцевої хвороби (гіпертонія). Жодного кримінального провадження щодо розслідування цих фактів не проводилось. Під час відбуття покарання заявника декілька разів переводили до камери найсуворішого режиму (карцеру), не надавали належного медичного лікування. В подальшому заявник помер, ймовірно, від серцевого нападу. Органи прокуратури розслідували обставин його смерті, однак наявності складу злочину не встановили.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 2 Конвенції (право на життя) у зв'язку з нездатністю органів влади забезпечити право на життя першого заявника.</p> <p>Порушення статті 2 Конвенції у зв'язку із нездатністю органів влади провести ефективне розслідування обставин смерті першого заявника.</p> <p>Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у матеріальному аспекті щодо першого заявника стосовно факту жорстокого поводження в період з 2 по 17 лютого 2007 року.</p> <p>Порушення статті 3 Конвенції щодо відсутності належного та ефективного розслідування скарг першого заявника щодо факту жорстокого з ним поводження.</p> <p>Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу на особисту недоторканість).</p> <p>Порушення пункту 3 статті 5 Конвенції.</p>